

ger, som er gengivet nedenfor ved de enkelte Bestemmelser.

Udover de foran nævnte af Udvalget om Ændringer i den sociale Lovgivning udarbejdede Forslag om Ændringer i Forsorgsloven har Arbejds- og Socialministeriet fra Den danske Købstadsforening modtaget nogle af Sammenslutningen af Købstæders sociale Udvalg udarbejdede, af Købstadsforeningens Bestyrelse tiltraadte Forslag til Ændring af forskellige af Forsorgslovens Bestemmelser, navnlig for saa vidt angaar Lovens Regler om Opholdskommunens Ret til Refusion for sine Forsørgelsesudgifter fra den understøttedes *tidligere Opholdskommune*. Endvidere har Sammenslutningen af Købstæders sociale Udvalg over for Ministeriet fremdraget Spørgsmaalet vedrørende de nu praktiserede Regler om Opholdskommunerefusion i Tilfælde, hvor der i Henhold til Forsorgslovens §§ 247—48 er ydet Hjælp til kronisk syge, henholdsvis til Underhold og til Kur og Pleje m. v.

De modtagne Forslag vedrørende Ændringer i Forsorgslovens Opholdskommunerefusionsbestemmelser tager navnlig Sigte paa de i Lov om offentlig Forsorg i § 60, Nr. 4 og 5, indeholdte Regler om en Kommunes (den faktiske Opholdskommunes) Adgang til at kræve Forsørgelsesudgifter refunderet af en anden Kommune (den retlige Opholdskommune), samt paa at faa fastslaaet, at Bipersoner — Hustruer og Børn — har samme retlige Opholdskommune som deres Forsørger.

De saaledes til Arbejds- og Socialministeriet indkomne Forslag er af Ministeriet blevet henvist til Behandling i *Udvalget angaaende Socialreformen*, om hvis Sammensætning der henvises til den af Udvalget afgivne Betænkning, der er optrykt som Bilag (se Sp. 5281). Som det fremgaar af nævnte Betænkning, har Udvalget ikke følt sig bundet af de fremkomne Forslag, men ment at maatte foretage en indgaaende Drøftelse af alle de Spørgsmaal, der knytter sig til Opholdskommunerefusionen, hvorefter Udvalget vedrørende de herhenhørende Bestemmelser har fremsat Ændringsforslag, som Arbejds- og Socialministeriet har ment i det væsentlige at kunne give sin Tilslutning.

Det herefter foreliggende Forslag om Ændringer i Forsorgslovens Bestemmelser om Opholdskommunerefusion har

været forelagt for det ovenfor nævnte Udvalg om Ændringer i den sociale Lovgivning, og efter en kortere Drøftelse har et Underudvalg af dette Udvalg over for Arbejds- og Socialministeren udtalt, at det ikke finder noget at erindre imod, at det omhandlede Forslag, der i det væsentlige indeholder Ændringer af teknisk Karakter, fremmes.

Med Hensyn til den historiske Udvikling vedrørende Spørgsmaalet om Refusion fra en anden Kommune som retlig Opholdskommune bemærkes, at der ikke i Fattigloven fandtes Regler om, i hvilke Tilfælde en (faktisk) Opholdskommune kunde kræve Refusion for ydet Hjælp som Følge af, at Trangstilfældet maatte ses i Forbindelse med Hjælp, ydet i en anden Kommune, eller at Opholdet i Kommunen ikke kunde betragtes som frivilligt. Der havde imidlertid allerede før Forsorgslovens Ikrafttræden i 1933 paa dette Omraade dannet sig en omfattende Praksis, og denne Praksis fandt i det væsentlige Udtryk i Reglerne i Forsorgslovens § 60. For saa vidt angaar Bipersoners — Hustruers og Børns — retlige Opholdskommune, har man dog ogsaa efter Forsorgslovens Ikrafttræden maattet bygge paa den tidligere dannede Praksis, idet Forsorgsloven, bortset fra Reglen i § 55, Stk. 5, vedrørende Børn under Børneforsorg, ikke indeholder Regler vedrørende dette Forhold.

Tilstedeværelsen af Regler om Opholdskommunerefusion maa anses for paakrævet til Beskyttelse af Kommuner, der er særlig udsatte for at komme til at yde Hjælp, fordi der i Kommunen findes Institutioner (Hospitaller m. v.), til hvilke ogsaa Personer, der er hjemmehørende i andre Kommuner, i videre Omfang naturligt søger hen, jfr. herved den nugældende § 60, Nr. 3 og tildels Nr. 1. Udenfor disse Tilfælde maa Regler om Refusion fra en anden Kommune som retlig Opholdskommune navnlig anses for at være nødvendige for at skabe et Værn imod, at Kommunerne ved Ydelse af for ringe Hjælp eller paa anden Maade søger at tvinge trængende Personer til at tage Ophold i andre Kommuner, for at den fraflyttede Kommune derved kan slippe for en Forsørgelsesudgift; Faren for en saadan Optræden fra en Kommunes Side er navnlig til Stede, hvor den Hjælp, der ydes, efter Lovens fastsættes skønsmaessigt.

Medens man med Hensyn til Ændringerne til § 60 iøvrigt skal henvise